

hvad der er gjort i den sidste halve Snes Aar, indskrænke Anlægene, og jeg tror, at vi bør gøre det.

Jeg tror ligeledes, og deri er jeg enig med den ærede Finansminister og med forskellige ærede Medlemmer, der have haft Ordet under denne lange Finanslovforhandling, at der bør tilvejebringes af Statsbanernes Drift et ikke saa lidt bedre Resultat i økonomisk Henseende end det, vi have haft i en Aarrække, og som navnlig i det sidste Aar er kommet saa sørgelig langt ned. Jeg tror ikke, at den Teori er rigtig, at det vil være en særlig demokratisk Opgave at sørge for, at man kan køre saa billigt som muligt paa Jernbane. Jeg tror tværtimod, at det er en demokratisk forsvarlig og fuldkommen uangribelig Ide, at enhver Statsydelse, som den enkelte Statsborger kan have Gavn af, bør vederlægges af den enkelte med fuldt Vederlag. Deraf resulterer, at den, som ifølge hele sin Samfundsstilling ikke er i Stand til at have Gavn af disse Samfundsgoder, som den enkelte skal betale, kommer ikke til at betale noget for den, der har Gavn deraf. Men for Tiden slipper den, der kører mest paa Jernbanen, forholdsvis billigst, medens den, der slet ikke kører, betaler en Del af de Personers Udgifter, som kører mest, netop fordi de ikke betale Jernbanernes Drift. Jeg kan gerne sige, at i det sidste Aar have Jernbanerne absolut ikke betalt sig. Forholdet er det, at der ikke er noget som helst Overskud, og Jernbanerne have ganske sikkert, naar Regnskaberne opgøres paa en forsvarlig og forretningsmæssig Maade, i det sidste Aar endog givet Underskud. Jeg tror ligeledes, at det er fuldkommen forsvarligt at forlange af den korresponderende Del af vort Samfund et saadant Vederlag for Postens Besørgelse, at det kan give Dækning og rimeligt Overskud af den Kapital, der er anvendt paa Postvæsenet. Det samme gælder Telegrafvæsenet. Der er ingen Mening i, at de mange Procent, der hele deres Liv igennem aldrig have modtaget eller afsendt et Telegram, skulle gennem deres Skat — og de, der ikke betale direkte, betale jo indirekte — betale, for at alle de andre, der bruge Telegrafen, skulle have den saa meget billigere. Jeg tror derfor og har altid staaet paa det Standpunkt, at de Statsforanstaltninger, der yde Fordele for den enkelte mod at oppebære et Vederlag derfor, bør honoreres af den enkelte paa en saadan Maade, at de dog nogenlunde bære sig og nogenlunde forrente det Beløb, der er anbragt i dem.

Det spiller en uhyre Rolle, naar man ser hen til, at vi have mellem 225 og 250 Mill. Kr. anbragte i Statsbanerne; saa forekommer det mig at spille en uhyre Rolle, om man har et Overskud deraf, eller man intet Overskud har.

Jeg tror, som sagt, at vi ere nødte til at maatte foretage ret betydelige Ændringer i den Kurs, vi have styret i de senere Aar paa dette Omraade, ogsaa af den Grund, at jeg maa holde fast paa, at der er mange andre Samfundsomraader, hvor den Sparsommelighed, som for øvrigt er anbefalet af saa mange, og som jeg ogsaa kan tiltræde, ikke kan finde Sted i saadant Omfang, at det virkelige kan klodse noget. Det, jeg sigter til her, er navnlig de Foranstaltninger, som nødvendigvis maa foretages til Gavn og Beskyttelse for Fiskeribefolkningen. Det kan ikke nytte noget, at vi her Aar efter Aar smøre dem om Munden med velklingende Talemaader om, at vi nære saa og saa megen Interesse for Vesterhavsfisken og den haarde og strænge Gerning, som de udøve, og den store Nytte, de gøre for Menneskeheden gennem deres Virksomhed ved Redningsvæsenet; vi maa dog en Gang komme til ogsaa i Gerning at vise, at vi virkelig baade ville og kunne gøre noget for at støtte deres farefulde Erhverv. Og der kommer jeg til et af de Par Smaapunkter, som jeg gerne vilde have Lov til at berøre her rent lokalt, nemlig en Beklagelse over, at jeg ikke paa Finanslovsforslaget har kunnet finde paa § 26 et lille Beløb, som jeg havde haabet skulde være optaget der af den højtærede Minister for offentlige Arbejder efter den Diskussion, der fandt Sted her ved Finanslovens 2den Behandling i Fjor; det er et lille Beløb til Anlæg af en lille Fiskerihavn ved Krik i den vestlige Del af Limfjorden.

Forholdet er jo det — jeg skal ganske kort gentage, hvorledes Sagen hænger sammen, jeg tør ikke forudsætte, at de Herrer kunne have det i Minde fra i Fjor — at der deroppe tæt inden for Tyborøkanalen ved det vestlige Limfjordsbassin paa Thysiden ligger en lille gammel Ladeplads, som hedder Krik, hvortil der fører et ganske smalt Løb langs Thylandskysten ind fra det store Limfjordsbassin, hvilket kan besjyles af Fartøjer paa indtil 13—14 Fods Dybtgaaende. Denne lille Ladeplads, som nu ligger særdeles godt beskyttet, idet den har et uhyre Sandflak uden for sig i Limfjorden, et Sandflak, som omfatter Hundreder af Tønder Land, hvor den vestlige Del af Limfjordsbassinet er i den Grad